

Agrair

El sabater i els follets

Contes de la
Duna

Una vegada hi havia un sabater que ja era molt gran i la feina no li sortia ni tan bé ni tan de pressa com quan era jove. Els clients l'abandonaven i el sabater era tan pobre que no tenia diners ni per comprar el cuir per fer les sabates.

Un dia es va quedar treballant fins molt tard perquè havia d'acabar les sabates d'un senyor important que tenia molts diners. Però estava tan rebutat, que se'n va anar a dormir i va deixar les sabates a l'obrador pensant que ja les acabaria l'endemà de bon matí. Quan es va llevar, se'n va anar de dret a l'obrador disposat a acabar les sabates. Però, quan hi va arribar...

—Oh! Quina sorpresa! —va exclamar.

Les sabates estaven acabades i eren més boniques que no pas si les hagués fet ell mateix. Al cap de poc, va arribar aquell senyor tan important a recollir les sabates.

I quan les va veure tan boniques i tan ben fetes es va posar d'allò més content.

—Us en dono trenta vegades més del que me n'havíeu demanat! —li va dir satisfet el client.

I l'endemà va passar el mateix. Quan es va llevar es va trobar les sabates que tenia a mig fer, ben acabades i polides damunt del taulell.

—Us en dono quaranta més del que me n'havíeu demanat! —li va dir la senyora que les havia encarregat quan les va veure tan boniques.

Tothom volia unes sabates noves, i les trobaven tan ben fetes que li pagaven més del que havien acordat. Així va ser com el sabater deixà de ser pobre i es convertí en un home ric. Però per més que hi rumiava, no entenia qui li feia la feina.

Un dia, el sabater i la seva dona van decidir que havien de fer alguna cosa per esbrinar qui era el personatge misteriós que tant els estava ajudant. I aquella nit es van amagar en un lloc des d'on podien vigilar l'obrador sense por de ser vistos. Quan van tocar les dotze en punt, una colla de follets va baixar per la xemeneia i, fent molta gatzara i amb gran alegria, es van posar a treballar. En un tres i no res, van fer les sabates més boniques i més perfectes que mai no s'hagin vist. El sabater i la seva dona es van quedar parats quan van veure que els follets se n'anaven xemeneia amunt, deixant allà sobre aquell fantàstic parell de sabates.

—Què podem fer per agrair-los la seva generositat? —es deien l'un a l'altre.

Com que els homenets no tenien roba i era ple hivern, els van fer unes camisoles, uns pantalonets i, com és natural, unes sabatetes molt bufones. I els ho van deixar ben posat allà a l'obrador perquè a la nit s'ho trobessin. L'endemà quan es van llevar, van córrer a l'obrador i s'hi van trobar una nota que deia així: «Com que heu estat tan agraïts, no us faltarà mai ni pa ni ventura. Nosaltres marxem a córrer món amb els nostres vestits nous. N'hi ha d'altres que necessiten el nostre ajut».

